

„פרידה מדור שנתדלדל, משיכבת־גיל

שנפרצו בה פירצות גדולות מדי...”

מכת

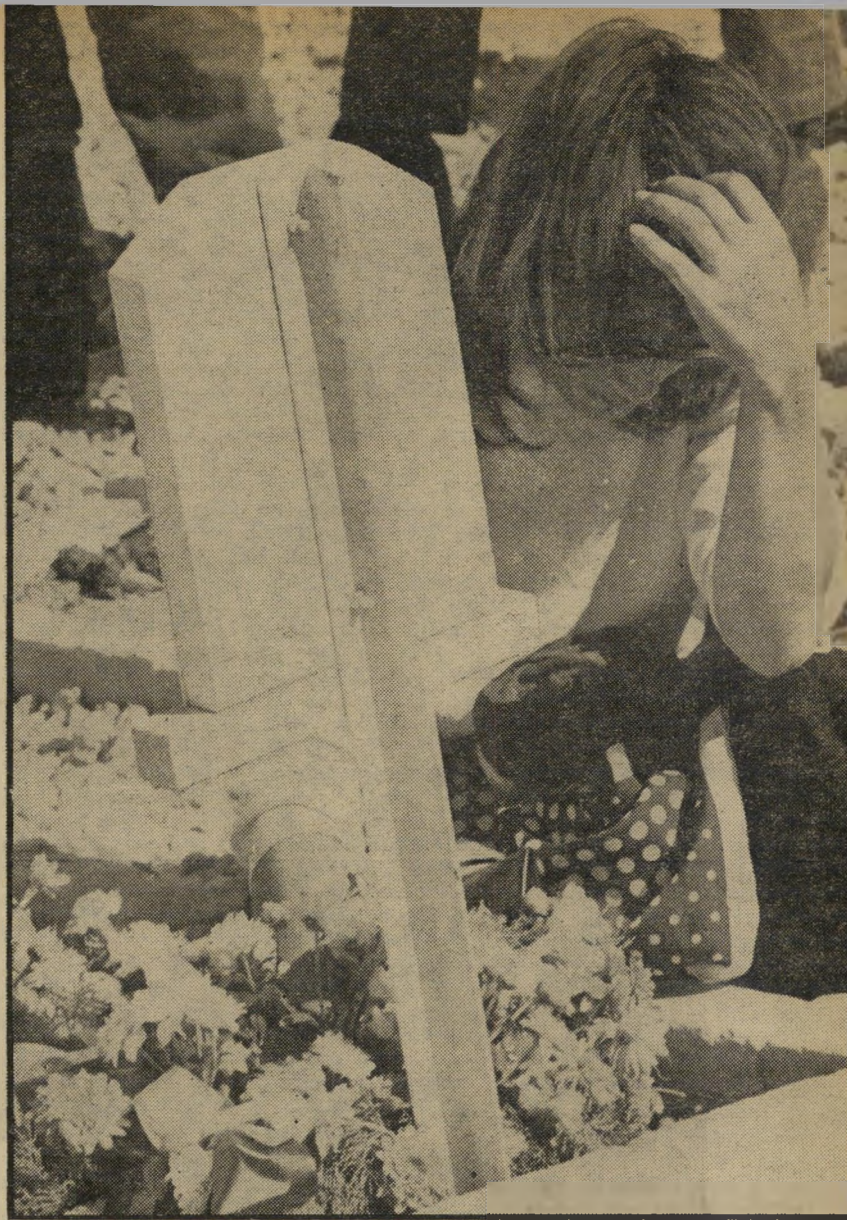
בכורות

„שמואל, שמואל קום מפה, בוא הביתה, בוא! הם משקרים, תגידי לאמא שהם משקרים, בוא, אמא אוהבת אותך, אמא רוצה שתחזור הביתה, אמא חיכתה לך עשרים יום, חיכתה למיכתב, לטלפון, לד״ש משמוליק, בוא שמוליק, אמא אר־הבת אותך...”

שורות, שורות של מצבות ושל בכי. אם יושבת ליד קבר בנה, אלפי אנשים עומדים סביב לקברים. שחור מקיף את כולם. איש אינו פוצה פיו. חיילות עם רשימת החללים מדריכות את המשפחות לקברי יקיריהן. אלמנה, יתום, הורים שכולים. עומדים, מנסים שלא לפרוץ בכי. משפחה בשחור כורעת סביב לקבר. חיילים עומדים, נושכים שפתותיהם. „הוא היה חבר שלי הכי טוב, הוא הציל אותי ומת.” אב בוכה. אב אומר קדיש. אשה נופלת, ממהרים להגיש עזרה. שני אלונג קאים נושאים אותה לאהל העזרה הראשונה. האהל הולך ומתמלא בנשים וגברי רים. איש אינו יכול להקשיח ליבו, להיות חזק, המעטים שהצליחו לעשות זאת פרצו בכבי כששמעו את זעקתה של האם „אחד, אחד, אחד היית, בן שלי, בן שלי אחד, מי לקח אותך ממני? מי אמר לך לרוץ במילהמה? מי ציווה עליך למות? אתה

האם אמו של שלמה כהן מחבקת את מצבת הבן, מסרבת להאמין, בתה, אחותו של שלמה, אוחזת בידה. גם האב אוחז במצבת בנו.

על קברו של בן־ציון כרמלי יושבת אבלה אשתו. בודדה, ללא חברים ומכרים, היא שמה זר פרחים לבנים על הקבר, מנסה להבין את משמעות האבידה. בתמונה למטה: מישפחה על קבר.

פרחים לבעל

